

Denkkaders

Een tijdje geleden had ik een interessant gesprek met iemand. Het ging over de Cursus. Hoewel zelf geen Cursusstudent, was mijn gesprekspartner oprecht geïnteresseerd in de Cursus als spiritueel systeem. Ze had de Cursus ingezien en er achtergrondinformatie over gelezen.

Ik probeerde al haar vragen zo goed mogelijk te beantwoorden, terwijl ik me ervan bewust bleef dat dit een heilige ontmoeting was. Zo ervoer ik het daadwerkelijk. We hoeven het niet met elkaar eens te zijn, en elkaar zelfs niet te begrijpen, om verbinding te ervaren. Die verbinding ligt op een veel dieper vlak, op een *ander* niveau.

Voor mij was het gesprek in ieder geval een leerzame ervaring, en daarna was ik lange tijd bezig met het soort vragen dat vaak over de Cursus gesteld wordt. Die vragen waren in mijzelf al een hele tijd niet meer opgekomen. En daar stond ik nu pas weer bij stil.

Er is namelijk iets aan de hand met dit soort vragen - vragen van mensen die zelf niet de Cursus hebben toegepast. Ze worden gesteld vanuit precies dat denkkader waarvan de Cursus wil dat we het opzijshuiven. Het zijn vragen vanuit een egodenkkader.

Als de wereld niet echt bestaat volgens de Cursus, word je dan niet passief en apathisch ten opzichte van die wereld?

Wanneer je je steeds innerlijk laat leiden, waar blijf je zelf dan nog?

Betekent niet-oordelen dat je kritiekloos wordt en nergens iets van mag zeggen?

Hoe kan pijn en leed onwerkelijk zijn, als ik het toch zelf zie en ervaar?

Als de Cursus pretendeert van Jezus afkomstig te zijn, dan is het toch een heel autoritair boek?

Vanuit het ego gezien zijn deze vragen heel plausibel. Toch leiden ze nooit tot echte antwoorden. Het denkkader van het ego kan die antwoorden niet verschaffen, nooit. Het ego weet niets, omdat het de ontkenning van de waarheid is. Maar dat hij niets weet, wil hij voor zichzelf niet weten. Dus stelt het ego almaar vragen, zonder antwoorden te kunnen leveren.

Zijn er dan geen antwoorden op deze vragen? Jazeker! De werkelijke antwoorden bevinden zich op een *ander* niveau. Het zijn echter alleen ervaringen die deze antwoorden verschaffen. Precies dat is het doel van de Cursus: ons deze ervaringen geven. Deze ervaringen komen uiteraard nooit van ons ego. Ze komen van de Heilige Geest. Antwoorden op onze vragen zijn niet te vinden door binnen het egokader te blijven zoeken (al zoek je miljoenen jaren, je zult ze niet vinden), maar alleen door dit hele kader te overstijgen.

We moeten dus naar een *ander* niveau, naar een hogere orde. De Cursus benoemt deze hogere orde als de Heilige Geest, de Stem namens God, Jezus. Wanneer we ons hiermee verbinden, komen de antwoorden op al onze vragen zomaar naar ons toe, helemaal vanzelf. Op een wonderlijke manier die we nooit hadden kunnen bedenken. Dat is echt waar. Maar om het te weten, zullen we het zelf moeten uitproberen. Alleen in de ervaring ligt het Antwoord.

“Alleen het ego stelt vragen, want alleen het ego twijfelt. De cursus geeft eenvoudig een *ander* antwoord, zodra een vraag is gesteld. ... Een universele theologie is onmogelijk, maar een universele ervaring is niet alleen mogelijk, maar zelfs noodzakelijk. Het is deze ervaring waarop de cursus aanstuurt” (VvT.in.3:4,5, 2:5,6, cursief toegevoegd).

Margot Krikhaar
MM3/2010